

A kés recéi

A kés recéi felhasították a felső réteget, láthatóvá vált a vastag levegőrés a panír és a hús között, egy mozdulattal le lehetett volna rántani ezt az új bőrt a csirkéről, a kés elért a rózsaszín felületig, csak ekkor emelte föl a tekintetét, körbenézett a neonfényben, tele volt emberrel a bevásárlóközpont aluljáró szintje, sor állt a kínai gyorsétterem előtt, és ahogy nézte a sorban állókat, úgy érezte, mintha emberi húst nyiszlatna a tányéron. Egy falattal se bírt többet enni.

Ha egyszer végre írna valamit, így kezdené, gondolta, ilyen aprólékosan, akár hatásvadász módon, egészen felnagyítaná a hús rostjait, hogy az olvasó mikroszkóp alatt vizsgálhassa őket, de aztán – hogyan tovább?

Több ötlete nem volt.

Éhes maradt, mert csak a köretet és a savanyúságot ette meg, sült krumplit és uborkát, és arra gondolt, hogy ez nem is most és nem is vele történt, hanem az anyja kislánykorában, a Zamárdi nevű faluban. Akkor muszáj volt egy kis szelet húst enni. Csak a nyolcvanas években lett végleg vegetáriánus.

Egy vegetáriánus szobája, gondolta, ötven éves vagyok. Magam veszem meg a virágokat! Senki más nem veheti meg helyette, mert egyedül él, van ebben valami természetellenesen szép, ahogy egy idősödő nő magára marad, a lánya felnőtt, a férjének fiatalabb barátnője van. Másom sincs, csak a betegségem, gondolta, ahogy lassú léptekkel haladt a Mester utcán. Néhányszor bement már fénymásolni vagy nyomtatni a kis üzletbe, amit afrikaiak üzemeltettek, de az utóbbi időben már nem szívesen járt erre, mert az egyik fiú állandóan udvarolt neki, kiült a bolt elé és hangos megjegyzéseket tett.

Hány éves lehet, harminckettő, harmincöt? Évek óta nem volt szex az életében, nem számolta, nem is nagyon jutott eszébe, csak amikor napjában többször elhatározta, hogy le kell fogynia, akkor tette fel néha a kérdést, hogy mi célja van ezzel, és hogy valami istennek nem tetsző dologra akarja-e használni a testét. Kinek akar karcsúsodni. Milyen lehet meztelenül az a fekete test. Mindig fogyni akart, ameddig vissza tudott emlékezni, tizenöt évvel ezelőtt kezdődött, eddig a pontig tudott visszamenni a múltban. Harmincöt éves volt akkor, egy tizennégy éves kamasz anyja, és olyan vékonyak voltak a lábai, mint egy hétéves kislánynak. Vékonyabak. A melle a hasáig lógott, de sose jutott eszébe, hogy ez ne lenne esztétikus. Csak az érdekelte, hogy a mérleg ne mutasson többet ötvenötnél.

Mindennap gondosan vette be a gyógyszereket, kivéve az elmúlt hetekben, amikor úgy érezte, megtáltosodott. Könnyű, virágos blúzokat vett egy turkálóban, azokat hordta, mindig kimosta az egyiket, és amíg száradt, a másikat használta, hosszú biszu gyöngysort tett fel hozzá, és ami eddig sosem volt szokása: sminkelte magát. Amióta elment a tanácsadásra hirtelen ötlettől vezérelve, mintha mindig

is ezt csinálta volna, szerette a nagy, pemzliszerű púderes ecsetet végigsimítani az arcán. Nem hagyta, hogy a haja lenőjön, és nem is festette nagyon világos szőkére, hanem természetes árnyalatot választott, ahogy a lánya tanácsolta. Amikor most megint elment az üzlet előtt, a fekete férfi tört angolsággal azt mondta neki, úgy néz ki, mint egy gyönyörű svéd nő.

Aztán hirtelen rájött, hogy ez nem is vele történt és nem is pont így, hanem a lányával, amikor azt mondta neki egy fiú, úgy néz ki, mint egy szép orosz lány, még csak tizenhat volt, tökéletesen virágzott, éppen kigömbölyödött, hogy minden férfi őt bámulta az utcán, most vágatta fiúsan rövidre a haját, ettől csak még jobban bevadultak, akik látták, ment ki a Szigetre, hogy végre elveszítse az eszméletét. Csak ne kelljen otthon lenni, gondolta, ahol az anyja van, a felismerhetetlenségig meghízva és eltorzulva. Nem akarom érteni a depressziót, gondolta.

Az a srác, akivel először szívott füvet, magas volt, vékony és tulajdonképpen csúnya, nem is tudta eldönteni, mi vonzotta benne, talán csak az ismeretlen, akkoriban minden fiú és férfi érdekes volt, még sosem feküdt le senkivel, de a mellét már látták és megfogták többen, félig-meddig már bedugta oda is az ujját az a fiú, éppen itt a Szigeten, de ő csak arra tudott gondolni közben, hogy piszkos a srác keze, az járt a fejében, míg feküdtek a szűkös sátorban, hogy ez egy hete nem is fürdik, a keze száraz sárral van bevonva. Hazafelé ő is fekete taknyot fúj a fehér papír zsebkendőkbe. Így kéne, hogy beborítsa az írás is a fehér lapot, gondolta az anyja, amikor benyitott az üres lakásba. Így kéne, hogy a fekete test a fehér testre boruljon.

Mikor fogja megírni a nagy művét, kérdezte magától. Évek óta készült rá, mindig akadtak kifogások, hogy kicsi a gyerek, hogy jött a betegség, hogy fel kell gyógyulni a betegségből, hogy most a férje beteg, hogy éppen elválnak, hogy ki kell heverni a válást, hogy nincs tehetsége, hogy nincs kitartása, hogy nincs mit mondania, hogy nincs fény a szobában, hogy más sincs, csak beömlő napfény. Minden mondata modoros volt. Ilyen szókapcsolatokat használt, hogy „beömlő napfény” meg „hirtelen ötlettől vezérelve”, csupa klisé, gondolta, ahogy kinyitotta a laptopot, és már előre émelygett a gondolattól, hogy megint szembesül vele, hogy csak ilyen végtelenül rossz és elhasznált szölamokat ismételt.

Ráadásul képtelen vagyok bármit is befejezni, gondolta, miután a lendület kilökött belőle néhány bekezdést, ilyenkor aztán menetrendszerűen csak bámult a képernyőre, nem bírta folytatni, és már tudta, hogy ehhez az újabb szövegkezdéshez sem tesz ezután már semmit hozzá. Hát akkor nem véletlenül adtam a *Csírák* nevet ennek a mappának, gondolta, mert amit elültetett, abból sosem lett felnőtt növény, az mindig ilyen gyermeketeg félkész maradt. Igen, infantilis vagyok, jött rá hirtelen, megszülettem, de képtelen vagyok befejezni az életemet, mondta ki magában, magának. Aztán arra gondolt, hogy a születésére nem is emlékszik, csak a szülésre, mert megszült már egy lányt, és ez a lány volt igazán infantilis, amikor kilopkodta az ő szekrényéből a ruhákat és felvette különböző bulikra, mert nem akart abban megjelenni, amit a hétköznapiokon is hordott az iskolában. Minden bulin csókolózott valakivel, nem tudott olyan megközelíthetetlen lenni, amilyen szeretett volna. Az anyja utálta, amikor másnap dohányfüst szagúan hagyta ott a pulóvereket a mosógépen, hiába írt bocsánatkérő levelet, amit meg aztán a konyhaasztalra tett.

Szeretsz?, kérdezte kisebb korában az anyjától, ezt is levélben, mert szemtől szemben nem merte, betette a cetlit a könyvébe, elrejtette, hogy az anyjának a legváratlanabb pillanatokban kelljen szembesülnie a kérdéssel. Szeretsz?, kérdezte az anyja a tükörtől, miután felállt és otthagya a félig teleírt oldalt, és a képmása helyébe a fekete férfit képzelte. Másnap direkt sétált a kis fénymásoló üzlet irányába, pedig nem is kellett vásárolni mennie, volt otthon néhány napra elegendő mindenféle étel, amire csak egy vegetáriánusnak szüksége lehet. Vajon mit esznek Nigériában? Ha lett volna farmom Afrikában, tudnám, jutott eszébe az egyik kedvenc könyve. Mindig is a jelek vezettek, gondolta, soha egyetlen önálló döntést nem hoztam.

Azt a vékony rést lebegés és zuhanás között sem ő döntötte el soha, csak egyszer, amikor a lánya születése után egy hang parancsolta neki, hogy ugorjon ki az ablakon, de ő ellenállt. Most nem hívta senki, és nem volt hova ugrani. Még élvezte a zuhanás előtti lebegést. Az evilági zuhanásnál nincs rosszabb. Ha már esnie kell, jobb, ha odaátra esik, gondolta a lánya.

Egyszer majdnem bajba került egy görögországi iskolai nyaraláson, amikor összeismerkedett a szomszéd szobában lakó, jó pár évvel idősebb fekete fiúval Sheffieldből, vele töltötte az éjszakát, de semmi sem történt, mert a srác, miután gyengéden megsimogatta hosszú ujjával a térdét, azonnal álomba merült. Ő szűz volt, és örült, hogy ezt a titkát még egy darabig megtarthatta magának, épp csak addig, ameddig meg nem történt, amit már annyira várt. Fájt, nagyon fájt neki, és a fájdalom legmélyebb rétegébe érkezve hirtelen rájött, hogy ez az anyjával történt, amikor nyolc év testi magány után először szeretkezett azzal a fekete férfival, akivel ő sosem. Hátulról csinálták, térdelt az ágyon, a jobb mellét markolta alulról egy kéz, kibuggyantak a fekete ujjak közötti réseken a rózsaszín és fehér bőrreszletek. Ez az új bőr, ami a megnövekedett testét borította, nem ugyanaz volt, amivel született, amivel a lányát szülte, amivel a lánya apja utoljára összesimult. Mrs. Dalloway nem halt meg sosem, de Virginia igen, gondolta, míg bekapcsolta a melltartóját, és kiengedte a lakásból a férfit. Nem zárom be az ajtót, hogy visszataláljon.

Két és fél pohár vizet kellett meginnia, hogy a több heti gyógyszeradag lemenjen a torkán. A harmadik poharat, amelyik nem ürült ki teljesen, vízkő lepte el, évgyűrűkként jelezték az idő múlását az újabb és újabb körkörös üledékvonalak. A lánya egészen addig nem tudta megérinteni a poharakat, amíg teljesen ki nem száradt ez is. Akkor fogta magát, és előblítette mindegyiket. Milyen szerencse, hogy nem kellett rátörni az ajtót, gondolta.

Így fejezné be, ha egyszer végre írna valamit.